

Sexe a vessar

Honoré Gabriel de Riqueti, comte de Mirabeau, comença *Le libertin de qualité* (1780) adreçant-se al dimoni: “M’has instruït l’adolescència; és a tu, a qui dec els jocs de mans que vaig posar en pràctica”, i, a continuació, llegim l’esclat de la pressió masculina sobre el gènere femení en forma de conquestes i *laissez-faire* amb cortesanes i plebees, amb una mica de comèdia i força moralisme, tal com dicta la tradició francesa.

Una setmana de vacances, no. Ni comèdia, ni moralisme: ni una setmana, ni vacances.

Pel que diuen les cròniques, Christine Angot ja havia *épaté* la societat literària de França el 1999 amb *L’inceste*, una novel·la amb deixos autobiogràfics. Aquesta vegada, però, només pot haver reblat el clau de l’escàndol una interpretació molt generosa de l’autoficció, perquè res que no sigui extern al relat no identifica l’autora amb la noia sotmesa, ni el dominador amb llur pare. Som al davant d’una novel·la i no de la història real, morbosa i de psiquiatre –o de psicòleg, permetin-me el dubte i la indiferència– que va explotar fa un any i mig la crítica parisenca, quan va aparèixer.

El relat d’aquesta ficció comença amb la descripció detallada d’una fel·lació amb un tall de pernil dolç encapsulant el penis erecte d’un senyor assegut a la tassa d’un vàter. A poc a poc, entremig de les poques pauses que es permet la descripció minimalista de les tres pràctiques sexuals repetides al llarg del text com un esquer mancat de clímax –bucal, manual i anal–, algunes dades deixades anar com l’escenografia i l’utilatge d’una pel·lícula intimista sense trama ens permeten situar l’anècdota durant tres dies mal comptats

d’una setmana de Tots Sants a la vall de l’Isère, als Alps francesos.

Podem espigolar tanta informació del temps, de l’escenari i dels personatges, que la recerca porta inevitablement el lector a preguntar-se sobre la raó de tant detallisme; perquè el recurs d’aparentar la veritat amb els fets constatables a les hemeroteques fa que aquella sigui llegida sota la sospita d’una impostura. El narrador ens dona tants detalls per embolcallar la morbositat amb una patina de realitat que faria entrar el clau per la cabota si no fos que, ai las, el clau mostra que el martell és de juguina, perquè es constata que sí, que *Le Monde* va dur les notícies que diu del premi Goncourt i de la mort del general

Franco, però també que la setmana de Tots Sants, el 1975, no podia ser la del 21 de novembre.

Dos anys després del llibertí de Mirabeau, Donatien Alphonse François de Sade va acabar la seva disputa filosòfica *Dialogue entre un prêtre et un moribund* amb una afirmació que bé podria donar-nos l’argument d’aquest relat –“Ens empeny un impuls irresistible i ni per un instant no podem sortir del pendent que ens arrossega”– si no fos perquè ni els personatges, ni la veu narrativa, no se n’adonen. Com potser tampoc no se n’adona Christine Angot, i per això va rebutjar el premi amb el nom d’un marquès que sí, que se n’adonava. *

Christine Angot ha publicat una novel·la amb un contingut polèmic i detallista sobre relacions sexuals
ARXIU

UNA SETMANA DE VACANCES
Christine Angot

Traducció:
Anna Casassas
Editorial: Anagrama
Barcelona, 2014
Pàgines: 104
Preu: 12,90 euros

CONTES FERRAN AISA

Josep Lluís Berdonces és metge naturista i un gran coneixedor de les plantes i els seus usos medicinals. Fins ara tota la seva producció literària estava centrada en aspectes de la seva professió: *Cómo cura la equinacea*, *Cómo cura el ajo*, *El gran libro de la iriodología*, *Mitos y leyendas de las plantas...*

Amant de la natura, té el costum de passejar pels boscos i aquesta afició l’ha portat a sentir curiositat per unes estranyes passes que sovint ha sentit rere seu però, quan s’ha girat, no ha vist mai ningú. Tothom sap que aquestes passes són d’uns éssers invisibles que corresponen a l’imaginari universal dels anomenats fades i follets. Aquests éssers viuen amagats al bosc però segons Berdonces també te’ls pots trobar sota la pica de la cuina, entre les flors o a qualsevol altre lloc. Per demostrar-ho, ha fet una intensa recerca dels

Fades i follets folls

contes d’aquesta mena espargits arreu del món. El resultat és el recull d’una seixantena de contes *Un món de fades i follets*.

El llibre també inclou nans, gnoms, trolls, goblins, bruixes, ogres, tomts, dracs i altres esperits encantats. Al pròleg del llibre, afirma: “Us proposo fer una volta al món, a un món eteri poblat d’esperits protectors, a través de contes molt antics, que han passat de pares a fills durant moltes generacions. N’hi ha tants, de contes, i de tants llocs, que no costa creure en l’existència d’aquests genis benefactors que viuen a prop de nosaltres encara que normalment no els veiem.”

Són narracions que expliquen com viuen aquests esperits benefactors. Un es titula *Flordeneu, la fada del Canigó*, i està construït a partir del poema *Canigó* de Verdaguier, el qual ens parla d’una història del segle XI que té de protagonista Gentil, el fill del comte Tallafarro. Mentre queda admirat observant les congestes de neu a la muntanya del Canigó, el seu donzell li diu: “Lo que mirau no són congestes, són els mantells d’èrmini de les fades que dansen a la llum de la celstia; si el més bonic i perlejat tinguéssiu, vos valdria, Gentil, més que l’espasa, més que els llibres tota la saviesa, més que l’or i l’argent dintre de l’arca; si us plagués navegar, veles tindríeu; si volguéssiu volar, tindríeu ales.”

“Hi havia una vegada...” Sobretot, tanqueu els ulls per entrar al món màgic d’aquests éssers màgics i, normalment, invisibles. *

UN MÓN DE FADES I FOLLETS
Josep Lluís Berdonces

Editorial: Viena
Barcelona, 2014
Pàgines: 214
Preu: 16,50 euros